

- Błędna wykładnia rozporządzenia nr 207/2009 przy ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku porównywanych oznaczeń.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – BikeWorld/Komisja

(Sprawa T-702/15)

(2016/C 068/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BikeWorld GmbH (St. Ingbert, Niemcy) (przedstawiciel: J. Jovy, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej;
- zawieszenie wykonania tej decyzji w stosunku do strony skarżącej do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie niniejszej skargi (art. 278 TFUE).

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2014) 3634 final z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Nürburgring (SA.31550 [2012/C] [ex 2012/N]).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo następujące zarzuty.

1. Strona skarżąca nie jest tożsama z uczestnikami postępowania, w którym wydano zaskarżoną decyzję. Nie posiada ona zatem legitymacji biernej.
2. Strona skarżąca nie uczestniczyła w postępowaniu, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, co oznacza, że zostało naruszone jej prawo do bycia wysłuchaną.
3. Obecni wspólnicy skarżącej nie mają żadnych związków z pierwotnymi wspólnikami/właścicielami z okresu udzielenia pożyczek.
4. Decyzja nie pozwala na osiągnięcie celu odzyskania, a mianowicie „wylimitowania korzyści konkurencyjnych jednej osoby”, ponieważ skarżąca z nikim nie konkuruje, ani nie robiła tego od czasu udzielenia ostatniej pożyczki.
5. Strona skarżąca oświadczyła, że jest gotowa zlikwidować i rozwiązać swą spółkę, jeżeli jest to niezbędne do uniknięcia grożącej jej niewypłacalności, która stanie się nieuchronna w sytuacji, gdy skarżąca będzie musiała dokonać jakiegokolwiek płatności w ramach procedury odzyskania.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2015 r. – Micula i in./Komisja

(Sprawa T-704/15)

(2016/C 068/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viorel Micula (Oradea, Rumunia), European Drinks SA (Ștei, Rumunia), Rieni Drinks SA (Rieni, Rumunia), Transilvania General Import-Export SRL (Oradea), West Leasing International SRL (Pantasessti, Rumunia) (przedstawiciele: adwokaci J. Derenne, A. Dashwood, D. Vallindas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1470 z dnia 30 marca 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) wdrożonej przez Rumunię – Orzeczenie arbitrażowe w sprawie Micula przeciwko Rumunii z dnia 11 grudnia 2013 r. (notyfikowanej, jako dokument nr C(2015) 2112) (Dz.U. 2015 L 232, s. 43);
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim:
 - i. wskazuje się w niej, że Viorel Micula jest „przedsiębiorstwem”, a zatem wchodzi w skład rzekomej samodzielnej jednostki gospodarczej będącej beneficjentem pomocy,
 - ii. wskazuje się w niej, że beneficjentem pomocy jest samodzielna jednostka gospodarcza obejmująca Viorela Miculę, Ioana Miculę, S.C. European Food SA, S.C. Starmill S.R.L., S.C. Multipack, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Scandic Distilleries SA, Transilvania General Import-Export SRL, oraz
 - iii. nakazuje ona w art. 2 ust. 2, by Viorel Micula, Ioan Micula, S.C. European Food SA, S.C. Starmill S.R.L., S.C. Multipack, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Scandic Distilleries SA, Transilvania General Import-Export SRL oraz West Leasing SRL ponieśli solidarną odpowiedzialność za spłatę pomocy państwa otrzymanej przez którykolwiek z wymienionych podmiotów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji oraz nadużycia władzy. Jako, że Komisja błędnie utożsamia egzekucję orzeczenia arbitrażowego ICSID (zwanego dalej „Orzeczeniem”) z przyznaniem pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, instytucja ta w rzeczywistości przypisuje sobie – z mocą wsteczną w odniesieniu do okresu przedakcesyjnego – uprawnienia przysługujące jej w odniesieniu do pomocy państwa przyznanej przez Rumunię po przystąpieniu tego kraju do UE. Komisja w sposób oczywisty nie jest władna korzystać ze swoich uprawnień w zakresie pomocy państwa w opisany sposób. Wydanie decyzji o takim celu i skutku jest ponadto przejawem nadużycia władzy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE
 - Po pierwsze w decyzji nie wykazano istnienia korzyści gospodarczej, gdy uznano wykonanie/wdrożenie Orzeczenia za pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym. W niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki ustanowione w orzecznictwie Asteris (wyrok z dnia 27 września 1988 r. w sprawie Asteris i inni, 106/87–120/87). Wszelka korzyść (quod non) poprzedza przystąpienie Rumunii do UE i nie jest zatem objęta zakresem przepisów UE normujących pomoc państwa. Po drugie w decyzji nie wykazano, że zaistniała selektywność. Dwustronna umowa między Rumunią i Szwecją w sprawie inwestycji (zwana dalej „BIT” – która jest podstawą prawną Orzeczenia) ustanawia system ogólnej odpowiedzialności, który ma takie samo zastosowanie do każdego inwestora. Po trzecie w decyzji nie wykazano, że środek, o którym mowa można przypisać państwu rumuńskiemu. Rumunii nie przysługuje żaden zakres uznania odnośnie egzekucji Orzeczenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 351 TFUE oraz ogólnych zasad prawa. Artykuł 351 TFUE chroni zobowiązania podjęte przez Rumunię w celu wykonania BIT ze Szwecją – przy czym mowa wciąż o porozumieniu między państwem członkowskim (Szwecją) oraz państwem trzecim (Rumunią) – przed wszelkimi ewentualnymi poakcesyjnymi skutkami przepisów UE normujących pomoc państwa.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Władze UE aktywnie zachęcały do zawarcia BIT, co skutkowało powstaniem uzasadnionych oczekiwań polegających na tym, że wysiłek włożony we wdrożenie takiego BIT w drodze arbitrażu nie zostanie zniweczony na przykład na mocy przepisów normujących pomoc państwa.

5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący tego, że rzekomą pomoc należy uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Nigdy nie stwierdzono ostatecznie, że rozpatrywany środek krajowy, który dał początek arbitrażowi oraz Orzeczeniu, jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym. W każdym wypadku stwierdzono by jego zgodność z przepisami prawa normującymi pomoc państwa.
6. Zarzut szósty, podniesiony posiłkowo, dotyczący tego, że w decyzji niewłaściwie określono beneficjentów rzekomej pomocy. W decyzji nie wykazano ani, że Viorel i Ioan Micula są częścią rzekomej samodzielnej jednostki gospodarczej, ani że istnieje w tym wypadku samodzielna jednostka gospodarcza.
7. Zarzut siódmy dotyczący błędów w odniesieniu do nakazanego w decyzji odzyskania. Ze względu na to, że w decyzji błędnie wskazano beneficjentów rzekomej pomocy, w drodze tej decyzji nakazano odzyskanie pomocy od osób fizycznych oraz przedsiębiorstw, które nie są beneficjentami rzekomej pomocy.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (prawa do bycia wysłuchanym). W żadnym punkcie decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego nie wymieniono skarżących European Drinks, Rieni Drinks, West Leasing oraz Transilvania General Import-Export.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2015 r. – BASF/OHIM – Evonik Industries (DINCH)

(Sprawa T-721/15)

(2016/C 068/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BASF SE (Ludwigshafen nad Renem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Schulz i C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Evonik Industries AG (Marl, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „DINCH” – wspólnotowy znak towarowy nr 2 563 856

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 września 2015 r. w sprawie R 2080/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez oddalenie odwołania wniesionego przez drugą stronę postępowania do Izby Odwoławczej
- posiłkowo – stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.